

[Ninn-Hansen]

regnet med et vækstsamfund, som så ikke slog til, en udvikling hos os selv og andre steder i verden, der gav investeringsmuligheder, men som vi alligevel ikke fik.

Det har også vist sig ved andre lejligheder, at man har været for grådig med hensyn til investeringer. Tænk blot på, hvad man i 1960'erne talte om trafikinvesteringer, hvordan man ville have det hele på én gang: Storebæltsbro, Saltholm, Københavns nærbane-net og en række andre trafikprojekter, med det resultat, at man ikke fik nogen af dem i tide.

Det, der er afgørende for, om en plan lykkes eller ikke lykkes, er, at der bliver truffet de rigtige, de realistiske beslutninger af politisk art. Derfor er det også vigtigt, at vi her finder frem til en politisk beslutningsproces, der kan bære frem, så det lykkes denne gang, og det emne vil jeg gerne sige noget om til sidst.

Men først noget om de forslag, vi har fået. Vi har også denne gang fået et grundlag fra dygtige embedskvinder og embedsmænd, som har udarbejdet et materiale, vi har haft lejlighed til at bedømme, og der er særdeles meget rigtigt i det. Nu har vi fået regeringens synspunkter frem, og jeg skal sige noget om de største af de investeringer, der er tale om.

Lad mig begynde med Storebæltsbroen. Det konservative folkeparti er tilhænger af en Storebæltsbro og af at få den gennemført snarest muligt. For 15 år siden stod jeg på denne talerstol med et konservativt forslag, der gik ud på at få gennemført opgaven hurtigst muligt. Det havde været en fordel for os, hvis vi havde fået sat Storebæltsbroen i gang tidligere, også i den situation, vi kom ind i med arbejdsløshed. Vi er parate, og det håber vi at et flertal er, men jeg giver dem ret, der siger, at nu kan vi ikke leve længere i usikkerhed.

I modsætning til så mange gange tidligere er jeg i stand til at komme med en særlig tak til socialistisk folkeparti, endda inden dets ordfører har talt. I en udsendelse i Danmarks Radio i lørdags meddelte hr. Ole Olsen, at han ville sørge for, at folketinget, inden det bliver hjemsendt, tager stilling til denne sag, og at det så bliver den endelige stilling. Det vil jeg takke for på forhånd, og jeg vil tilføje, at hvis man ikke skulle kunne leve op til det inden den 2. juni, finder man nok en anden

fremgangsmåde for at få afgjort sagen. Nu skal den afgøres.

Vi er allerede på grundlag af den lovgivning, der er, så langt fremme, at der er en risiko for, at Store Bælt kan komme til at stå som et monument over uløste opgaver, hvis vi nu ikke alle ved, hvad vi har at rette os efter. Vi er i det konservative folkeparti parate til at løse denne nationale opgave af stor betydning for vort erhvervsliv, en opgave, som vi ikke ønsker skal ligge, men som man tværtimod skal give besked om til de danske virksomheder, skibsværfter og andre, der skal inddrages i denne store opgave.

Det konservative folkeparti er ligeledes parat til en hurtig stillingtagen til atomkraften. Sammen med andre partier har vi fremsat et forslag om nu at gennemføre ikrafttrædelsesloven. Vi har ikke villet fremskynde dette forslag til en afgørelse, men er parate til at gøre det, hvis vi fra regeringens side kan få bare den mindste antydning af, at regeringen nu også er parat.

Begge disse sager er gennemarbejdet igennem lange tider, og det viser, at vi har det rimelige og rette saglige grundlag for en beslutning, der også bør træffes.

Anderledes forholder det sig med det, der vedrører udvindingen af naturgas. Der er mangler med hensyn til vore oplysninger, der er mangler med hensyn til viden om, hvor megen gas der er, hvilke udvindingsmuligheder der er, og hvilke aftaler der kan træffes. Jeg bemærkede mig i det politisk-økonomiske udvalg, da vi i sin tid spurgte regeringens medlemmer om, hvordan man skulle drøfte sagen videre, at økonomiministeren dengang var inde på, at man skulle have indkaldt undergrundsudvalget til at deltage i en drøftelse med regeringen, det vil vel sige handelsministeren, om de aftaler, der skal træffes med andre. Jeg går ud fra, at regeringen vil foranledige dette. Men jeg mener i øvrigt, at der er tid nok til at bedømme dette, og det er en så vældig opgave, at det kan blive kostbart for os at træffe en forkert beslutning.

Jeg skal også her afholde mig fra at tage stilling – også negativ – til beslutninger med hensyn til naturgassen, men jeg anmoder om, at vi på samme måde, som tilfældet er for de to store investeringsopgaver, jeg har omtalt, får lejlighed til en virkelig grundig undersøgelse af, om det i det hele taget kan betale